Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

16 февруари 2012 година*

„Информационно общество — Авторско право — Интернет — Доставчик на услуги за съхраняване на информация — Обработка на информацията, съхранявана върху платформа на социална мрежа онлайн — Въвеждане на система за филтриране на информацията, за да се възпрепятства предоставянето на достъп до файлове, който нарушава авторските права — Липса на общо задължение да се контролира съхранената информация“

По дело C-360/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Белгия) с акт от 28 юни 2010 г., постъпил в Съда на 19 юли 2010 г., в рамките на производство по дело

Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)

срещу

Netlog NV,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský (докладчик), г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н G. Arestis и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юли 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM), от адв. B. Michaux, адв. F. de Visscher и адв. F. Brison, advocaten,

— за Netlog NV, от адв. P. Van Eecke, advocaat,

— за белгийското правителство, от г-н T. Materne и г-н J.-C. Halleux, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels, в качеството на представител,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-н S. Ossowski, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н A. Nijenhuis и г-жа J. Samnadda, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на:

— Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар („Директива за електронната търговия“) (ОВ L 178, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257),

— Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230),

— Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, стр. 45 и поправка в ОВ L 195, 2004 г., стр. 16 и ОВ L 204, 2007 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56),

— Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) и

— Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) (наричано по-нататък „SABAM“) и Netlog NV (наричано по-нататък „Netlog“), дружество, което поддържа платформа на социална мрежа онлайн, относно задължението на последното да въведе система за филтриране на информацията, съхранявана върху неговата платформа, за да възпрепятства предоставянето на достъп до файлове, който нарушава авторските права.

Правна уредба

Право на Съюза

Директива 2000/31

3 Съгласно съображения 45, 47 и 48 от Директива 2000/31:

„(45) Ограниченията на отговорността на доставчиците на междинни услуги, които са определени в настоящата директива, не засягат възможността за съдебни разпореждания от всякакъв вид; такива разпореждания могат, по-специално, да бъдат заповеди, издадени от съдебни или административни органи, които изискват прекратяване или предотвратяване на нарушение, включително отстраняването на незаконна информация или блокирането на достъпа до нея.

[…]

(47) Забраната за държавите членки да налагат на доставчиците на услуги задължение за контрол се отнася само за задължения от общ характер; това не се отнася за задълженията за контрол, които са приложими към конкретен случай, и по-специално, не засяга заповеди на национални органи в съответствие с националното законодателство.

(48) Настоящата директива не засяга възможността държавите членки да изискват от доставчиците на услуги, които съхраняват информация, предоставена от получатели на тяхната услуга, да действат с вниманието, което може […] основателно да се очаква от тях и които са предвидени в националното законодателство, за да се открият и предотвратят определени видове незаконни дейности.“

4 Член 14 от Директива 2000/31, озаглавен „Съхраняване на информация“, гласи:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна [от] получателя на услугата, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата, при условие че:

а) доставчикът няма сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с искове за щети, не е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация;

или

б) доставчикът, при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти, действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.

2. Параграф 1 не се прилага в случаите, когато получателят на услугата действа въз основа на получено пълномощие или под контрола на доставчика.

3. Този член не засяга възможността съдебен или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква от доставчика на услуги да прекрати или предотврати нарушение, нито засяга възможността [за държавите членки] да предвидят процедури, които уреждат отстраняване или блокиране на достъпа до информация.“

5 Съгласно член 15 от Директива 2000/31:

„1. Държавите членки не налагат общо задължение на доставчиците при предоставянето на услугите по членове 12, 13 и 14 да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност.

2. Държавите членки могат да установят задължения за доставчиците на услуги на информационното общество за бързо информиране на компетентните публични органи за предполагаеми незаконни действия или информация, предоставена [от] получателите на техните услуги, или задължения за предаване на компетентните органи, по тяхно искане, на информация, която позволява идентифицирането на получатели на техните услуги, с които те имат договори за съхраняване на данни.“

Директива 2001/29

6 Съгласно съображения 16 и 59 от Директива 2001/29:

„(16) […] Настоящата директива следва да бъде приложена в срок, аналогичен на този, определен за [Директива 2000/31], тъй като гореупомената директива предвижда хармонизирана рамка от принципи и разпоредби, отнасящи се inter alia до важни части на настоящата директива. Настоящата директива не накърнява разпоредбите, отнасящи се до отговорността в посочената директива.

[…]

(59) В цифровата среда, и по-специално услугите на посредници, могат да се използват все повече от трети лица за извършване на нарушения. В много случаи такива посредници са в състояние да сложат край на тези нарушения. Следователно, без да се засягат никакви други санкции или средства за правна защита, които могат да използват, притежателите на права трябва да имат възможност да поискат [постановяването на съдебно разпореждане] по отношение на посредник, който предава в мрежа [нарушение], извършен[о] от трето лице, на закриляно произведение или обект. Тази възможност следва да бъде предвидена, дори когато действията на посредника са предмет на изключение съгласно член 5. Редът и условията, отнасящи се до [такова разпореждане], би трябвало да се определят от националното законодателство на държавите членки.“

7 Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29:

„Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки [да] може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.“

8 Член 8 от тази директива предвижда:

„1. Държавите членки предвиждат съответни санкции и средства за правна защита по отношение на нарушения на правата и задълженията, определени в настоящата директива, и вземат всички необходими мерки, за да гарантират прилагането на тези санкции и средства за правна защита. Санкциите са ефективни, съразмерни и възпиращи.

[…]

3. Държавите членки гарантират притежателите на права да могат да поискат [постановяването на съдебно разпореждане] срещу посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на авторското право или на сродно на него право.“

Директива 2004/48

9 Текстът на съображение 23 от Директива 2004/48 е следният:

„Без да се засягат останалите мерки, процедури и средства за защита, притежателите на права следва да имат възможност да поискат [постановяването на разпореждане спрямо] посредник, чиито услуги се ползват от трет[о лице] за нарушаване на правото на притежателя върху индустриална собственост. Условията и редът за такива [разпореждания] следва да се […] урежда[т] от националното законодателство на държавите членки. По отношение на нарушенията на авторското право и сродните му права вече е предвидена всеобхватна степен на хармонизация в Директива 2001/29[…]. Следователно член 8, параграф 3 от Директива 2001/29[…] следва да не се засяга от настоящата директива.“

10 Съгласно член 2, параграф 3 от Директива 2004/48:

„Настоящата директива не засяга:

а) разпоредбите на Общността, които регулират материалното право върху интелектуалната собственост, Директива 95/46/ЕО […и] Директива 2000/31/ЕО като цяло, и по-конкретно членове [12—15] от Директива 2000/31/ЕО;

[…]“

11 Член 3 от Директива 2004/48 гласи:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2. Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях.“

12 Член 11, трето изречение от Директива 2004/48 предвижда:

„Държавите членки също така гарантират, че притежателите на права могат да [искат постановяване на разпореждане спрямо] посредници, чиито услуги се ползват от трет[о лице] за нарушаване на правото върху интелектуална собственост, без да се накърнява член 8, параграф 3 от Директива 2001/29[…].“

Национално право

13 Член 87, параграф 1, първа и втора алинея от Закона от 30 юни 1994 г. относно авторското право и сродните права (Belgisch Staatsblad, 27 юли 1994 г., стр. 19297), който транспонира в националното право член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 и член 11 от Директива 2004/48, предвижда:

„Председателят на първоинстанционния съд [...] установява съществуването и разпорежда преустановяването на всяко нарушение на авторско право или сродно право.

Той може също да постанови разпореждане за преустановяване срещу посредници, чиито услуги се ползват от трето лице за нарушаване на авторско право или на сродно право.“

14 Членове 20 и 21 от Закона от 11 март 2003 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество (Belgisch Staatsblad, 17 март 2003 г., стр. 12962) транспонират в националното право членове 14 и 15 от Директива 2000/31.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

15 SABAM е дружество за управление на авторски права, което представлява авторите, композиторите и издателите на музикални произведения. За тази цел то е натоварено по-специално с издаването на разрешения за използването от трети лица на техните защитени произведения.

16 Netlog поддържа платформа на социална мрежа онлайн, в която всяко регистрирало се в нея лице получава лично пространство, наречено „профил“, което този ползвател може да попълни лично и което е достъпно в целия свят.

17 Основната функция на тази платформа, която всекидневно се използва от десетки милиони лица, е да създава виртуални общности, посредством които тези лица могат да общуват помежду си и така да завързват приятелства. На своя профил ползвателите могат по-специално да си водят дневник, да посочват своите развлечения и предпочитания, да показват приятелите си, да излагат лични снимки или да публикуват видеоклипове.

18 SABAM приема обаче, че социалната мрежа на Netlog дава също така възможност на всички ползватели да използват посредством профила си музикални и аудио-визуални произведения от репертоара на SABAM, като предоставя тези произведения на разположение на потребителите по такъв начин, че други ползватели на посочената мрежа да имат достъп до тях, при това без да е получено разрешение от SABAM и без Netlog да е заплатило такса за това.

19 През февруари 2009 г. SABAM се свързва с Netlog с оглед сключването на споразумение за внасяне от Netlog на такса за използване на репертоара на SABAM.

20 С писмо от 2 юни 2009 г. SABAM отправя покана до Netlog да поеме задължение незабавно да преустанови за в бъдеще да предоставя на потребителите неразрешен достъп до музикални и аудио-визуални произведения от неговия репертоар.

21 На 23 юни 2009 г. SABAM предявява иск за преустановяване на нарушението срещу Netlog пред председателя на rechtbank van eerste aanleg te Brussel на основание член 87, параграф 1 от Закона от 30 юни 1994 г. относно авторското право и сродните права, като иска по-специално да се разпореди на Netlog незабавно да преустанови всяко незаконно предоставяне на достъп до

музикалните и аудио-визуални произведения от репертоара на SABAM, а при неизпълнение на разпореждането — да му бъде наложена периодична имуществена санкция от 1 000 EUR за всеки ден забава.

22 В това отношение Netlog поддържа, че да се уважи искът на SABAM, би означавало да му се наложи общо задължение за контрол, забранено от член 21, параграф 1 от Закона от 11 март 2003 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, с който се транспонира в националното право член 15, параграф 1 от Директива 2000/31.

23 Освен това Netlog смята, без твърдението му да се оспорва от SABAM, че уважаването на подобен иск би довело до това да бъде задължено да въведе за всички свои клиенти, in abstracto и превантивно, на свои разноски и без ограничение във времето, система за филтриране на по-голямата част от информацията, съхранявана на сървърите му, с цел да идентифицира електронните файлове, съдържащи музикални, кинематографски или аудио-визуални произведения, върху които SABAM твърди, че притежава права, и впоследствие да блокира обмена на тези файлове.

24 Въвеждането на подобна система обаче би довело вероятно до налагането на задължение личните данни да се обработват в съответствие с разпоредбите на правото на Съюза относно защитата на личните данни и тайната на съобщенията.

25 При тези обстоятелства rechtbank van eerste aanleg te Brussel решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допускат ли директиви 2001/29 и 2004/48, във връзка с директиви 95/46, 2000/31 и 2002/58, тълкувани по-специално с оглед на членове 8 и 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи[, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.], държавите членки да разрешат на националния съд, сезиран в рамките на производство по същество и единствено въз основа на законовата разпоредба, която предвижда, че „[националните съдилища] могат също да постановят разпореждане за преустановяване срещу посредници, чиито услуги се ползват от трето лице за нарушаване на авторско право или на сродно право“, да разпореди на доставчик на услуги за съхраняване на информация да въведе за всички свои клиенти, in abstracto и превантивно, на свои разноски и без ограничение във времето, система за филтриране на по-голямата част от информацията, съхранявана на сървърите му, с цел да идентифицира електронните файлове, съдържащи музикални, кинематографски или аудио-визуални произведения, върху които SABAM твърди, че притежава права, и впоследствие да блокира обмена на тези файлове?“

По преюдициалния въпрос

26 Със своя въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали директиви 2000/31, 2001/29, 2004/48, 95/46 и 2002/58, разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено от национален съд срещу доставчик на услуги за съхраняване на информация, да въведе система за филтриране

— на информацията, съхранявана на сървърите му от ползвателите на неговите услуги,

— която да прилага без разграничение към всички тези ползватели,

— превантивно,

— изцяло на свои разноски и

— без ограничение във времето,

с която да може да се идентифицират електронните файлове, съдържащи музикални, кинематографски или аудио-визуални произведения, за които ищецът твърди, че притежава права върху интелектуална собственост, за да се блокира предоставянето в полза на потребителите на достъп до посочените произведения, който нарушава авторските права (наричана по-нататък „спорната система за филтриране“).

27 В това отношение е безспорно преди всичко, че оператор като Netlog, който поддържа платформа на социална мрежа онлайн, съхранява на сървърите си информацията, предоставена от ползвателите на тази платформа във връзка с техния профил, и че при това положение Netlog е доставчик на услуги за съхраняване на информация по смисъла на член 14 от Директива 2000/31.

28 По-нататък следва да се напомни, че съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 и член 11, трето изречение от Директива 2004/48 притежателите на права върху интелектуална собственост могат да поискат постановяването на съдебно разпореждане срещу оператори като Netlog, които поддържат платформи на социални мрежи онлайн и действат като посредници по смисъла на посочените разпоредби, като се има предвид, че техните услуги могат да се използват от ползвателите на подобни платформи за нарушаване на правата върху интелектуална собственост.

29 Освен това от практиката на Съда следва, че предоставената на националните юрисдикции компетентност съгласно тези разпоредби трябва да им позволи да разпоредят на посочените посредници да вземат мерки, насочени не само към преустановяване на вече допуснатите нарушения на правата върху интелектуална собственост посредством предлаганите от тях услуги на информационното общество, но и към предотвратяване на нови нарушения (вж. в този смисъл Решение от 24 ноември 2011 г. по дело Scarlet Extended, C-70/10, точка 31).

30 Накрая, от същата тази съдебна практика е видно, че условията и редът за постановяване на разпореждания, които държавите членки трябва да предвидят по силата на посочените член 8, параграф 3 и член 11, трето изречение, като условията, които трябва да бъдат спазени, и процедурата, която трябва да се проведе, следва да се уреждат от националното законодателство (вж. Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 32).

31 При това положение нормите, въведени от държавите членки, както и тяхното прилагане от националните юрисдикции трябва да са съобразени с ограниченията, произтичащи от директиви 2001/29 и 2004/48, както и от източниците на правото, посочени в тези директиви (вж. Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 33).

32 Така съгласно съображение 16 от Директива 2001/29 и член 2, параграф 3, буква а) от Директива 2004/48 посочените норми не могат да засегнат разпоредбите на Директива 2000/31, и по-конкретно членове 12—15 от нея (вж. Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 34).

33 Следователно същите тези норми трябва да са съобразени с член 15, параграф 1 от Директива 2000/31, който забранява на националните органи да приемат мерки, задължаващи доставчик на услуги за съхраняване на информация да упражнява общ контрол на информацията, която съхранява (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 35).

34 В това отношение Съдът вече се е произнесъл, че подобна забрана обхваща по-специално националните мерки, които задължават междинен доставчик на услуги, като доставчик на услуги за съхраняване на информация, да упражнява активен контрол на всички данни на всеки от своите клиенти, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната

собственост. От друга страна, такова задължение за общ контрол би било несъвместимо с член 3 от Директива 2004/48, който предвижда, че посочените в тази директива мерки трябва да бъдат справедливи и пропорционални и не трябва да бъдат и ненужно скъпи (вж. Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 36).

35 При тези условия следва да се провери дали разглежданото в главното производство разпореждане, което налага на доставчика на услуги за съхраняване на информация да въведе спорната система за филтриране, го задължава да упражнява по този повод активен контрол на всички данни на всеки от ползвателите на неговите услуги, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната собственост.

36 В това отношение е безспорно, че въвеждането на тази система за филтриране предполага:

— доставчикът на услуги за съхраняване на информация първо да идентифицира сред всички файлове, съхранявани на неговите сървъри от всички ползватели на услугите му, тези файлове, които могат да съдържат произведения, върху които притежателите на права върху интелектуална собственост твърдят, че имат права,

— след това да определи кои от тези файлове са съхранявани незаконно и е предоставен незаконен достъп до тях и

— накрая да блокира предоставянето на достъп до файлове, които е сметнал за незаконни.

37 Така подобен превантивен контрол би изисквал активно наблюдение на файловете, съхранявани от ползвателите при доставчика на услуги за съхраняване на информация и би обхващал както почти цялата информация, съхранявана по този начин, така и всички ползватели на услугите на този доставчик (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 39).

38 Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че разпореждането към доставчика на услуги за съхраняване на информация да въведе спорната система за филтриране, би го задължило да упражнява активен контрол на почти всички данни, отнасящи се до всички ползватели на неговите услуги, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната собственост. Следователно посоченото разпореждане налага на доставчика на услуги за съхраняване на информация да извършва общ контрол, който е забранен от член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 (вж. по аналогия, Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 40).

39 Освен това, за да се прецени дали това разпореждане е в съответствие с правото на Съюза, следва да се вземат предвид изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права като тези, посочени от запитващата юрисдикция.

40 В това отношение следва да се напомни, че разглежданото в главното производство разпореждане преследва целта да се осигури защитата на авторските права, които са част от правото върху интелектуална собственост и които могат да бъдат засегнати от естеството и съдържанието на определена съхранявана информация, до която е предоставен достъп в полза на потребителите посредством услугата, предлагана от доставчика на услуги за съхраняване на информация.

41 Защитата на правото върху интелектуална собственост несъмнено е уредена в член 17, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). При все това нито от тази разпоредба, нито от практиката на Съда следва, че това право е неприкосновено и че трябва да се осигури абсолютната му защита (Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 43).

42 Всъщност, както следва от точки 62—68 от Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae (C-275/06, Сборник, стр. I-271), защитата на основното право на собственост, част от което са правата, свързани с интелектуална собственост, трябва да бъде претеглена по отношение на защитата на други основни права.

43 По-конкретно от точка 68 от посоченото решение е видно, че в рамките на мерките, приети, за да се защитят притежателите на авторски права, националните органи и юрисдикции следва да осигурят справедливо равновесие между защитата на това право и тази на основните права на лицата, засегнати от подобни мерки.

44 Така при обстоятелства като тези в делото по главното производство националните органи и юрисдикции трябва по-специално да осигурят справедливо равновесие между защитата на правото върху интелектуална собственост, от която се ползват притежателите на авторски права, и защитата на свободата на стопанската инициатива, от която се ползват операторите като доставчиците на услуги за съхраняване на информация съгласно член 16 от Хартата (вж. Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 46).

45 В делото по главното производство обаче разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране налага в интерес на тези притежатели на права да се контролира цялата информация, съхранявана при съответния доставчик на услуги за съхраняване на информация, или по-голямата част от нея, като освен това този контрол е неограничен във времето, отнася се до всяко бъдещо нарушение и предполага задължение за защита не само на съществуващите произведения, но и на тези, които още не са създадени към момента на въвеждането на посочената система.

46 Така подобно разпореждане би довело до съществено нарушение на свободата на стопанската инициатива на доставчика на услуги за съхраняване на информация, тъй като би го задължило на свои собствени разноски да въведе сложна, скъпо струваща и постоянно действаща информационна система, което впрочем би било в противоречие с условията, предвидени в член 3, параграф 1 от Директива 2004/48, който изисква мерките за осигуряване спазването на правата върху интелектуалната собственост да не бъдат ненужно сложни или скъпо струващи (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 48).

47 При тези обстоятелства следва да се приеме, че разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране не отговаря на изискването да се осигури справедливо равновесие между, от една страна, защитата на правото върху интелектуална собственост, от която се ползват притежателите на авторски права, и от друга, защитата на свободата на стопанската инициатива, от която се ползват операторите като доставчици на услуги за съхраняване на информация (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 49).

48 Нещо повече, последиците от посоченото разпореждане не се ограничават само до доставчика на услуги за съхраняване на информация, тъй като спорната система за филтриране може да засегне и основните права на ползвателите на услугите на този доставчик, а именно правото им на защита на личните данни, както и свободата им да получават или да разпространяват информация, като тези права са защитени с членове 8 и 11 от Хартата.

49 Всъщност разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране би предполагало, от една страна, идентифицирането, систематичния анализ и обработването на информацията, свързана с профилите, създадени в социалната мрежа от нейните ползватели, като свързаната с тези профили информация представлява защитени лични данни, тъй като позволява по принцип идентифицирането на посочените ползватели (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 51).

50 От друга страна, посоченото разпореждане създава опасност от нарушаване на свободата на информация, тъй като е възможно тази система да не разграничава в достатъчна степен незаконното от законното съдържание, така че прилагането ѝ може да доведе до блокиране на съобщения със законно съдържание. Всъщност не се спори по това, че отговорът на въпроса за законността на дадено пренасяне на данни зависи и от прилагането на законовите изключения от авторското право, които се различават в различните държави членки. Освен това в някои държави членки някои произведения могат да спадат към публичната сфера или да са предмет на безплатно предоставяне онлайн от страна на съответните автори (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 52).

51 Ето защо следва да се приеме, че ако постанови разпореждане, задължаващо доставчика на услуги за съхраняване на информация да въведе спорната система за филтриране, съответната национална юрисдикция няма да спази изискването да осигури справедливо равновесие между правото върху интелектуална собственост, от една страна, и свободата на стопанската инициатива, правото на защита на личните данни и свободата на получаване или разпространяване на информация, от друга (вж. по аналогия Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 53).

52 Предвид изложеното по-горе на поставения въпрос следва да се отговори, че директиви 2000/31, 2001/29 и 2004/48, разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено срещу доставчик на услуги за съхраняване на информация, да въведе спорната система за филтриране.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения

Съдът (трети състав)

реши:

Директиви:

— **2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар („Директива за електронната търговия“),**

— **2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество,**

— **2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост,**

разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено от национален съд срещу доставчик на услуги за съхраняване на информация, да въведе система за филтриране:

— на информацията, съхранявана на сървърите му от ползвателите на неговите услуги,

— която да прилага без разграничение към всички тези ползватели,

— превантивно,

— изцяло на свои разноски и

— без ограничение във времето,

с която да може да се идентифицират електронните файлове, съдържащи музикални, кинематографски или аудио-визуални произведения, за които ищецът твърди, че притежава права върху интелектуална собственост, за да се блокира предоставянето в полза на потребителите на достъп до посочените произведения, който нарушава авторските права.

Подписи